

“Estem donant **massa** importància a la seguretat”

Guillem Vidal és el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). Aquesta institució havia de participar en el recentment creat Consell de Justícia de Catalunya. Però la decisió del CGPJ ho ha impedit. Vidal valora aquesta exclusió i analitza la situació actual del poder judicial i la seva necessitat d'acostar-se als ciutadans.

Hi ha hagut força temes en l'àmbit del poder judicial (l'exclusió del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del conveni del Fòrum del 2004 de Barcelona, el vet a la participació de jutges, fiscals i secretaris en el recentment creat Consell de Justícia de Catalunya, etc.). Hi ha una regressió de l'anomenat estat de les autonomies?

—No m'atreveria a dir regressió. El que sí que hi ha és una escassa sensibilitat per la construcció de l'estat de les autonomies. Aquest és dissenyat a la Constitució, al meu parer, com una autonomia dels tres poders. El legislatiu és desenvolupat amb els parlaments de cadascuna de les comunitats autònomes, i l'executiu, amb un govern a cada comunitat. En canvi, hi ha un poder judicial central, que no està desenvolupat com a òrgan de les comunitats autònomes. Això planteja problemes d'articulació entre els òrgans. Què ha passat? Que darrerament alguns fets que ens han fet pensar si efectivament hi havia o no un cert retrocés.

—Com ara la decisió de vetar la presència de jutges, fiscals i secretaris del Consell de Justícia de Catalunya?

—El Consell de Justícia de Catalunya neix amb la idea de reflexionar i d'estudiar els problemes de l'administració de Justícia de Catalunya. No hi ha cap rerefons per pensar que és un òrgan subordinat o una sucursal del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), perquè, evidentment, com diu la Constitució, és únic.

El Consell de Justícia, com a fòrum de debat, és clar que ha de tenir una presència important dels jutges, magistrats, fiscals i secretaris. Però el CGPJ no ho ha entès així i ha considerat que l'actuació dels jutges podia incórrer en incompatibilitat. Jo he de respectar aquesta decisió —tant que no vaig assistir a la constitució del Consell—, però entenc que és una idea equivocada, perquè la participació en aquest fòrum de debat i d'anàlisi és una activitat perfectament compatible amb la meua funció de jutge. I crec que és important que nosaltres hi participem a l'hora de debatre què passa en l'administració de justícia de Catalunya.

—Hi ha l'altra decisió del CGPJ, la d'excloure el TSJC del conveni del Fòrum del 2004.

—Sí, el Consejo [CGPJ] ha decidit no subscriure un conveni que en principi ja estava acordat, sobre la participació al Fòrum del 2004, amb una cimera general final, que preveu la participació de tots els presidents de corts supremes del món. Ja hi havia uns treballs força avançats entre el Tribunal Superior i el Consejo.

—Fa l'efecte que Madrid tem qualsevol ombra que sembli un mínim gest de descentralització del poder judicial?

—La sensació —no sé si és cert o no— és que miren que els tribunals de justícia no tinguin més autonomia, i precisament penso que l'estat de les autonomies hauria d'anar en el sentit contrari. És a dir, que els tribunals superiors de justícia no fossin uns òr-

gans autònoms, perquè el poder judicial és únic, però sí que l'haurien de representar dins de la comunitat autònoma, sense perjudici del Tribunal Suprem, com a últim òrgan superior a tots els altres. Però sembla que totes aquestes iniciatives, que permeten una certa mobilitat i autonomia, són frenades avui pel Consejo.

—Diu que el poder judicial és únic, i així ho diu la mateixa Constitució. En canvi, els dos altres poders de l'estat, legislatiu i executiu, no ho són.

—Efectivament. Aquest és el problema que deia de l'articulació entre els poders. El legislatiu i l'executiu són autonomitzats, però en canvi, el poder judicial no és un poder de la comunitat autònoma, com teníem nosaltres l'any 1934, amb la Constitució republicana i el Tribunal de Cassació —que era un òrgan de la Generalitat—. Ara, nosaltres formem part d'una organització judicial general de l'estat.

—Això, sense un canvi de Constitució, és inamovible?

—És inamovible, si no hi ha un canvi constitucional.

—Per tant, si més no, seria desitjable que el CGPJ tingués certa sensibilitat cap a la diversitat nacional de l'estat?

—És que no hem de confondre una cosa: el Consejo no és el poder judicial. Quan nosaltres parlem d'un poder judicial únic, parlem dels membres d'aquest poder, que de fet som nosaltres mateixos, els jutges que l'integrem, etc. Aquest poder judicial actua, en la seva direcció general, a través d'un òrgan, que és el Consejo. Quan jo parlo de l'autonomització, de la cessió o delegació de funcions en consells de cada una de les comunitats autònomes, em refereixo al Consejo, no al poder judicial, que és únic per a tot Espanya. Els jutges i magistrats ho són de tot Espanya, no ho són ni de Catalunya, ni d'Andalusia ni de València. Però el que passa és que l'òrgan que ha de governar el poder judicial no té perquè ser únic. Tot i que efectivament el Consejo ho és, pot delegar funcions a consells de les comunitats autònomes.

—I aquesta via seria possible amb l'actual marc constitucional i estatutari?

"El legislatiu i l'executiu són poders autonomitzats, però el judicial no és un poder de la comunitat autònoma, com teníem l'any 1934, amb la Constitució republicana."

XIV ENCONTRES DE TEATRE A L'ESTIU

De l'1 al 6 de juliol

Gran Teatre. 22.30 h

Dimecres 3 de juliol.- Moma Teatre, amb LA CAIGUDA
Dijous 4 de juliol.- El Club de la comèdia, amb 5 HOMBRES.COM
Divendres 5 de juliol.- Cia. Teatre Micalet, amb L'HOSTALERA
Dissabte 6 de juliol.- Albena Produccions, amb SPOT

Claustre Cava de la Cultura. 22.30 h

Dilluns 1 de juliol.- Los Manantiales, amb ACERA DERECHA
Dimarts 2 de juliol.- Pot de Plom, amb THE BEST OF... JORDIET

NYTE DOL FLS. Claustre Casa de la Cultura. 00.30 h

De sobte Teatre, amb SOL, POLIOL, 2 TALLATS I UN CURT... (3 de juliol)
Espejo Negro, amb DE LOCURA (4 de juliol)
La Mujer Básica, amb MAS SOLA QUE LA UNA (5 de juliol)
Pedro Reyes, amb EL CIELO ES INFINITO PERO UN POCO ESTRECHO (6 de juliol)

TEATRE FAMILIAR. Claustre Casa Cultura. 19.30 h

Rodamons Teatre, amb SENSE OFICI NI BENEFICI (5 de juliol)

Més informació:

Tel. 96 241 74 07 / 96 245 92 50

www.alzira.infoville.net

AJUNTAMENT D'ALZIRA
REGIDORIA DE CULTURA

—Aquesta crec que és possible, sempre que fos per delegació de funcions. Es possible i, a més a més, el *Llibre blanc de la justícia* va per aquí, ja que preveia la possibilitat de delegar aquestes funcions, no en uns consells, però sí en les sales de govern dels tribunals superiors. Però amb una petita modificació es podria fer que les sales de govern tinguessin més capacitat d'actuació.

—El model ideal per a vostè seria més pròxim, doncs, al que hi havia durant la Segona República?

—No, el meu s'acostaria més al del *Llibre blanc de la justícia* que no pas el de l'Estatut del 1934. Jo no n'estic convençut del tot, de la descentralització del poder judicial, excepte si anem a una constitució de tipus federal, llavors aniríem a totes. Però si no anem a una constitució de tipus federal i continuem amb la nostra constitució, crec que el poder judicial és únic i, per tant, no hi ha poders judicials de la comunitat autònoma. La comunitat autònoma no nomena jutges, no té jutges propis. Ara bé, l'òrgan que governa i representa els jutges sí que pot ser de la comunitat autònoma.

—Un altre dels temes que ha aixecat polseguera en l'àmbit judicial i polític és l'oposició frontal del Govern espanyol a la possible llei de Codi Civil català. El Govern de l'estat ja ha advertit que l'enviarà al Tribunal Constitucional. Aquesta llei formaria part de les possibles mesures per a descentralitzar la justícia?

—No ben bé, és una línia diferent, perquè això sí que ho preveu la Constitució, respecta els drets civils propis de cada una de les comunitats autònomes. Nosaltres tenim un dret civil propi, com el té Balears, el País Basc, Navarra, etc. La Constitució preveu la competència en tot allò que sigui desenvolupament d'aquest dret propi. Però fixar què és "desenvolupar el dret propi" o crear figures noves és la discussió que hi ha entre el Govern central i les comunitats autònomes. En tot cas, això és dret civil propi i no afecta l'organització dels tribunals.

—Dins d'aquest marc de creació de noves lleis, en l'àmbit estatal hi ha ha-

"L'òrgan que governa els jutges si que pot ser de la comunitat autònoma."

"Potser, en la tensió entre llibertats i seguretat, donem massa importància a la seguretat"

gut reformes legislatives com la llei de partits, la reforma de la llei d'immigració, les propostes d'enduriment del Codi Penal davant les demandes per la percepció d'inseguretat ciutadana, etc. Vostè percep un procés de transformació cap a un sistema judicial amb menys garanties?

—En aquests moments tenim un límit que no hauríem de superar. Traspasar-lo entraria en la possibilitat de vulnerar determinats drets o garanties del ciutadà. És evident que avui hi ha lleis que són al front d'aquesta

línia, com les d'estrangeria, la de menors o les reformes que es pretenen introduir en el Codi Penal. Potser, en la tensió entre llibertats i seguretat, donem massa importància a la seguretat.

Una de les lleis més singulars en aquest sentit és la de judicis ràpids que es prepara. Ara ja diuen que en el Senat s'introduiran algunes modificacions per garantir més els drets de l'acusat. És a dir, no hem de buscar un judici ràpid massa ràpid, perquè això significa una vulneració de drets de la defensa.

—I és compatible el judici ràpid amb la garantia de tots els drets?

—Sí que ho és. És perfectament compatible i aquí a Barcelona s'ha demostrat des de l'any 1992. Ara, qui ha de determinar aquesta compatibilitat? Doncs l'acusat i el seu advocat, si ells estan d'acord amb un judici ràpid, doncs es fa, si el jutge creu que les llibertats estan perfectament garantides.

—Relacionat amb la qualitat del servei de la justícia al ciutadà, hi ha un element clau, el pacte de la justícia acordat entre PP i PSOE. Com el valora?

—A mi el pacte em va agradar com a pacte en si mateix. Per a mi, la idea del pacte ja va ser molt bona; demostrava que en aquell moment hi havia una sensibilitat per arreglar la justícia. Fa molts anys que reclamem més atenció a la justícia. Finalment, els dos partits majoritaris es van posar d'acord. Però el pacte no està prou desenvolupat. I dins del Pacte hi ha punts molt interessants, com la reforma de l'Oficina Judicial, la descentralització dels tribunals superiors de justícia, treure competències del Suprem en favor dels tribunals superiors de justícia. En fi, que hi ha mesures que estan força bé i són molt modernes. El que s'ha de fer és estirar el carro endavant. I això no es veu que es faci.

—Però amb els actuals aires que bufen, és factible que finalment totes aquestes mesures s'apliquin?

—No sé si els vents hi són gaire favorables. Ara, això és en el pacte per la justícia. I ho han pactat els dos

partits majoritaris. Tinc l'esperança que es farà la reforma de la Llei Orgànica, que els tribunals superiors de justícia, en benefici de tots, però sobretot, en benefici del ciutadà, que veurà que el seu cas acaba en el tribunal de la seva comunitat.

—Parlava dels ciutadans. Fa l'efecte que el poder judicial és molt llunyà del ciutadà. Fins que no t'hi trobes —i generalment per algun problema—, no tens la percepció de la seva existència.

—Aquest és el tema... S'acudeix a la justícia quan hi ha hagut un problema greu que no s'ha pogut arreglar per altres vies.

—Potser això mateix és el que fa més poc rendible, políticament parlant, invertir en justícia?

—La justícia mai no ha estat una cosa que tingui un nivell important d'electoralisme. És una cosa obligada, com les seves decisions. És un servei públic amb molt de poder, amb molta autoritat. I quan el ciutadà hi acudeix per algun problema, es troba amb un llenguatge jurídic que no comprèn, una infraestructura que no coneix i unes decisions absolutament obligatòries. Tot això crea una mala convivència amb el ciutadà. El que cal fer és facilitar que es conegui més la justícia, que es vegi que no és una cosa tan estranya, acostar-la al ciutadà.

Una de les gran coses que ens poden acostar a aquesta aproximació és la descentralització, és a dir, que el tribunal sigui dins la ciutadania, amb el seu idioma, la seva manera de ser i parlar, i la justícia de proximitat. És a dir, fer més jutjats, però més petits, amb una competència molt més limitada i petita. Així el ciutadà tindrà el jutjat molt més a l'abast.

—Ha comentat el tema de la llengua, com a factor d'aproximació al ciutadà. De moment, la normalització lingüística (a Catalunya, i ja no parlem a la resta de territoris de parla catalana) costa molt d'introduir en l'àmbit judicial. És possible la normalització quan el coneixement del català no és un requisit, sinó un mèrit?

—Crec que és perfectament factible. I a més a més crec que la normalitza-

"Crec que és perfectament factible la normalització lingüística en l'àmbit de la justícia. I a més a més crec que no vindrà ni pel mèrit, ni pel requisit."

ció lingüística no vindrà ni pel mèrit, ni pel requisit.

—I d'on vindrà?

—El requisit no crec que sigui la solució, perquè les normes impositives no són bones. Imposar una llengua no és bo. El mèrit, tampoc. S'ha demostrat que la gent coneix la llengua per obtenir el mèrit, no per usar-la.

Serà més fàcil. El que hi ha d'haver és una bona dosi de paciència. La normalització crec que vindrà per dues coses. Primer, per la normalització lingüística que els mateixos funcionaris i les persones tindran després d'haver passat un batxillerat en llengua catalana. Per tant, la seva llengua serà d'utilització normal. I segon, quan nosaltres tinguem funcionaris, la major part dels quals siguin catalans. Això és una fruita madura que acabarà caient... Ara bé, amb paciència.

Enric Rimbau

La nova Alemanya

Juliol 2002

Després de mig segle de divisió, l'Alemanya unificada avança cap a un nou model d'estat-nació.

Quatre autors retraten l'evolució del país des de la caiguda del mur el 1989, en els seus vessants polític-ideològic, econòmic, social, literari i arquitectònic, punt aquest últim on es destaca la ciutat de Berlín com a motor del país.

© Consell de Cent, 278. 1r 2a - 08007 Barcelona - 93 488 34 82 - avenc@retemail.es

I al setembre Barcelona 1897-2004: les opcions territorials d'un segle